

Innelåst kunst

Det lukter av maling og gamle matrester når Markus Garvin (19) åpner døra til rommet hvor han i fem døgn har låst seg inne. Veggene er fylt av ferske tegninger.

Den unge kunstleiven Markus Garvin (19) har fått lov av skoleledelsen på Trøndertun Folkehøyskole til å sperre seg selv inne. Han gikk inn i prosjektrummet på skolen søndag kveld og skal først ut igjen fredag ettermiddag kl. 15.00. Adresseavisen slipper inn en time før han åpner døra og lar medelevene og lærerne komme innenfor.

– Jeg hadde lyst å være alene og male ut ideene jeg fikk underveis. Det har vært bra, det er ofte vanskelig å jobbe konsentrert i hverdagen. Dette prosjektet har gitt meg ro til å være produktiv, sier Markus.

Veggene rundt ham er nærmest fylt av tegninger og malerier. Her og der er det også skrevet korte tekster. Noen poetiske. Andre mer pornografiske. Flere er selvironiske kommentarer til hans eget prosjekt.

Han har ikke hatt med seg verken datamaskin, mobil eller ipod inn i prosjektrummet. På tross av at dette er utstyr han til daglig knapt legger fra seg.

– Jeg tok med meg tegne- og malesaker, samt kameraet mitt og en madrass til å sove på og en dyne. I tillegg har jeg en vannkoker her og noen pakker nudler. Ellers bare de klærne jeg sto og gikk i, forteller han.

Sosialt selvmord

Hver dag har han fått servert tre måltider. Maten har blitt satt utenfor døra. Han har kun forlatt rommet for å gå på do når det har vært nødvendig. Dusj eller tannpuss har det ikke blitt disse dagene. Nå sitter han barbert på madrassen. Han snakker lavmælt.

Veggkunst Markus Garvin er en av 13 kunstlever på Trøndertun folkehøyskole. Garvin testet seg selv og kreativiteten sin ved å låse seg inne med malesaker i fem døgn.

Foto: UNNI SKOGLUND

– Det har blitt god tid til å tenke. Det har vært digg på en måte. Men innimellom også utrolig kjedelig. Jeg har ikke hatt klokke her, men lydene fra klasserommene rundt har gitt meg en viss pekepinn. Jeg har bare jobbet, spist og sovet, sier han.

Garvin har jobbet med tidsbegrepet og isolasjon som tematikk. Tittelen på isolasjonsprosjektet hans er «Social suicide». I skoletiden har han hørt medelevene farte forbi i gangene. Og da de arrangerte halloweenfest, fikk han bare med seg musikk, prat og latter filtrert gjennom veggene.

– Merkelig nok har jeg ikke savnet det sosiale. I stedet irriterte det meg at de andre bråket.

Garvin har ambisjoner om å

gå videre til Kunstakademiet etter Trøndertun. Han vil jobbe hardt for å skape seg en tilværelse hvor han kan jobbe med kunst.

Åpen dag

Prosjektet/tegnningene skal vises når Trøndertun har familiedag/åpen dag på skolen i dag. Da vil det være flere konsenter og kunststillinger i tillegg til Markus Garvins rom med tegninger i.

På en annen kant av skolen finner vi May Liss Moen (23), en av de andre kunstlevene som skal få vise fram arbeider på den åpne dagen. Også hun bruker veggene som lerret.

– Surrealistisk kunst fenger meg. Salvador Dalí er favoritten min. Han malte drømmene sine.

Jeg prøver å gjenskape noe av den surrealistiske atmosfæren i denne hyllesten til forbildet mitt, sier Moen.

Tilbake hos Garvin. Klokken tikker mot 15. Han skal straks tre ut i den virkelige verden. Og medelevene skal trå inn i kunsten hans.

– Jeg håper jeg får mange tilbakemeldinger. Og at mange kommer for å se hva jeg har gjort. Om et par uker må jeg male over alt igjen. Det er en del av avtalen med skolen. Dette er kunst som ferskvare. Kom og se, oppfordrer han.

UNNI SKOGLUND 07200
unni.skoglund@adresseavisen.no

Eleven og læreren: May Liss Moen (23) lar seg inspirere av den spanske surrealistiske kunstneren Salvador Dalí.

TID OG STED: Trøndertun Folkehøyskole på Gimse. Utstillinger, konsert og danseoppvisning.

I dag lørdag 15. november kl. 14.00–17.00

Kunst som holder seg til saken

Den visuelle kunsten feirer aldri noen annen gåte enn synlighetens gåte.

Kunst

EDITH LUNDEBREKKE
Heimdal Kunstforening
2.-23. november

Ingressreplikken er hentet fra Merleau-Ponty, en fransk filosof som fremfor alt funderte over kroppens fysiske væren i verden. Kroppen er en sammenfletning av sansning og bevegelse, og orienterer alt rundt seg etter sin egen retning og posisjon. Edith Lundebrekkes kunst demonstrerer slike ideer, og gjør betrakteren oppmerksom på sin egen tilstedeværelse i rommet

foran bildeflaten, så vel som på sin egen sansning. Hennes utstilling handler rett og slett om persepsjon.

Fjorten kvadratiske bilder vises enkeltvis eller i serier på to eller fire. Finerplater med smale, pålimte trelister utgjør et enkelt utgangspunkt. Basert på geometriske modulsystemer dannes mønstre i flateoppbyggingen. Med farger på bakgrunnen og på listenes sideflater, lures øyet til å oppfatte én ting før en annen, når bildet forandrer seg etter øyets vinkel på kvadratet. Både form og farge endrer seg med betrakterens bevegelser, fra det enkle og tofargede til det komplekse og poly-

krome. De vertikale stripene flimrer for øyet, og skaper en dynamikk selv når betrakteren står stille. Fargene fra duse pasteller til kraftige komplementærkontraster gjør også at helheten veksler fra det lavmælte til det høylytte. Arbeidene krever plass, slik at luftrommet kan anvendes til å se bildenes mange ansikter. Dette er tatt hensyn til i utstillingen, som er holdt sparsommelig og ren.

Lundebrekkes arbeider er uvanlig effektfulle, og spiller på sin evne til å forbløffe øye og logisk sans. For det er i hovedsak effektene som gjør denne kunsten. Forholdet mellom kunstner og bilde synes kjølig, og det blir på

én måte også mitt forhold til Lundebrekkes bilder. Det nesten vitenskapelige ved dem får meg til å tenke på installasjonene til en av mine favorittkunstnere, dansk-islandske Olafur Eliasson, hvis storstilte prosjekter ofte er uhyre sanselige, men samtidig rasjonelle og forskningsbaserte. Når sansning blir tema, kan det lett bli for klinisk. Eliasson safer ved å bevege seg mot naturromantikk. Lundebrekke balanserer på grensen til det sterile. Men så skal vi holde oss til bildenes premisser, og huske at det er synlighetens gåte som er den eneste. Edith Lundebrekke er en kunstner etter Merleau-Pontys skjønn (i godt selskap av blant andre Cezanne).

Hun holder seg til saken.

Bildeseriene imponerer snarere enn å engasjere. På den annen side blir jeg fascinert av måten Lundebrekkes kunst får betrakteren til å fysisk kjenne sin posisjon og tilstedeværelse i rommet. Det er ikke kun synsansen som spisses. Samtidig påvirkes bildene av skiftende lysforhold fra vær og tid på døgnnet utenfor vinduene. Det er noe nærmest funksjonelt ved verkene, som er som skapt for utsmykning i arkitektoniske rom, hvor de vil fungere optimalt. Galleriutstillingen får ikke frem det beste i dem.

Anmeldt av SOLVEIG LØNMO